

မောင်ပေါ်ထွန်း

မဟာဒိဗ္ဗင်္ဂ

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

လွန်ခဲ့သောနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၀ရက်နေ့က ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသော "ဓန" မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ မုံရွာမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုမောင်မောင်စန်း ရောက် လာပြီး မုံရွာလက်ဆောင်အဖြစ် ပဲချောင်း၊ ပဲငါးပိနှင့် မြေပဲလှော်ထုပ်များ ပေးသည်။ ။ ထို့နောက် သူက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် ...

"ဒါတွေထက် တန်ဖိုးရှိတာ ပါသေးသဗျ"

"ဘာများ မို့လဲ ဗျာ"

"ဟောဒါပဲ ဗျ"

ဟု ဆိုကာ အပြာရောင် အဝတ်ဖုံးဖြင့် ဒီမိုင်းဆိုက်အရွယ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထပ်မံထုတ်ပေး၏။

အပြင်ဖုံးတွင် စာအုပ်နာမည် မပါသောကြောင့် ကျွန်တော်က အတွင်းဖုံးကို ကမန်းကတန်း လှန်ကြည့်လိုက်ရာ "မဟာဒီလှိုင်း" မူရင်းစာအုပ် "The Big Wave" ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်အလွန်ဝမ်းသာသွားမိပါသည်

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရလျှင် ဝမ်းသာမှု "မဟာဒီလှိုင်း" သည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံသွားသည် ဟု ထင်မှတ်လိုက်ပါသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်ကပင် ဤစာအုပ်ကို ကျွန်တော် အလွန်တောင့်တ နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

"မဟာဒီလှိုင်း" ဝတ္ထုအကြောင်းကို စာရေးဆရာမကြီး ပါးလ်ဘတ်ခ်၏ "A Bridge for Passing" စာအုပ်ထဲတွင် ကျွန်တော်ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖတ်ရှုသိရှိခဲ့ရ၏။ ထိုကတည်းကပင် ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော်အလွန်ဖတ်ချင်နေခဲ့ပါသည်။ ။

ယခု ကိုမောင်မောင်စန်းက မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြုန်းစားကြီးလာပေးတော့မှ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤစာအုပ်ကို လန်ဒန်မြို့မှ ဆရာမောင်နေမျိုးထံ လှမ်းမှာ ပေးရန် ကိုမောင်မောင်စန်းအား ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးသည် ကို ပြန်လည်သတိရမိပါတော့သည်။ ။

ကိုမောင်မောင်စန်းမှာ ထိုစဉ်က မုံရွာမြို့၊ ပြန်ကြားရေးဌာနခွဲ စာကြည့်တိုက်တာဝန်ခံဖြစ်ပြီး "ချင်းတွင်းရေကြည်"ပန်းချီအုပ်စု၏ ဦးဆောင်အဖွဲ့ဝင် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးဟောင်းမြန်မာ့နံရံပန်းချီကို လေ့လာနေသူ ဆရာမောင်နေမျိုး(နီဝယ်ဆင်းဂါး) မုံရွာသို့ အလည် ရောက်လာရာမှ သူတို့ နှစ်ယောက် "သူတော်ချင်းချင်း၊ သတင်းလွေ့လွေ့၊ ပေါင်းဖက်တွေ့" ကြပြီး ညီအစ်ကိုတမျှ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်က ဤအကြောင်းကိုသိထားသောကြောင့် ကိုမောင်မောင်စန်းထံ အကူအညီ တောင်းခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

လွန်ခဲ့သော ၁၉၈၉ ခုနှစ်အတွင်းကလည်း ဆရာမောင်နေမျိုးထံမှ

ကျွန်တော့်ထံ စာအုပ် တစ်အုပ် ပို့ပေးခဲ့ဖူးသေး၏။ ထိုစာအုပ်မှာ နာမည်ကျော် အမေရိကန်စာရေးဆရာမ ဒင်နီယယ်စတီး ရေးသားသော "Once in A Lifetime" ဝတ္ထုဖြစ်သည် ။ ယင်းဝတ္ထုကို ကျွန်တော်က "မိုးသက်လေနှင့်" အမည်ဖြင့် ပြန်ဆိုကာ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေမှ ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည် ။

ထိုဝတ္ထုအတွက် ဆရာမောင်နေမျိုးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ယခုတိုင် စာအားဖြင့် မပြောခဲ့ရသေးပါ။ ထို့ကြောင့် "မိုးသက်လေနှင့်" နှင့် "မဟာဒီလှိုင်း"နှစ်အုပ်လုံးအတွက် ဆရာမောင်နေမျိုး နှင့် ကိုမောင်မောင်စန်း တို့ အား တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း အလွန်တရာ ကျေးဇူးတင် ပါကြောင်း ဤနေရာမှ လှိုက်လှဲစွာ ဖော်ပြလိုပါသည် ။

(၂)

ဤဝတ္ထုကို ရေးသားသူ တရပ်ပြည်ဖွား အမေရိကန် စာရေးဆရာမကြီး ပါးလ်အက်စ်ဘတ်ခ် (၁၈၉၂-၁၉၇၃)သည် တရပ်ပြည်နှင့် အခြားအာရှနိုင်ငံများကို နောက်ခံထားကာ ဝတ္ထုစာအုပ်ပေါင်း များ စွာ ရေးသားခဲ့သည် ။

ယခု "မဟာဒီလှိုင်း"ဝတ္ထုမှာ ဂျပန်နိုင်ငံ နောက်ခံဖြစ်ပြီး ဂျပန်လူမျိုးတို့ ၏ "သေရေး" နှင့် "ရှင်ရေး" ပြဿနာကို ဇာတ်အိမ်တည်၍ ရေးဖွဲ့ထားသည် ။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုမှာ သာမန်ဝတ္ထုမဟုတ်ဘဲ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည် ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်(ဆရာမကြီး ပါးလ်ဘတ်ခ်၏ စကားဖြင့် ဖော်ပြရလျှင်) ...

"မဟာဒီလှိုင်းသည် စွန့်စားခန်းဝတ္ထုဖြစ်သည် ။ ဤဝတ္ထုတွင် ဝေးလံသော ဒေသမှ တံငါရွာကလေး တစ်ရွာ၊ ဒီရေလှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးနှင့် မီးတောင် တစ်တောင်တို့ ပါဝင်သည် ။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ သာမန်ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း အကြောင်းအရာ ကတော့ အလွန်ကြီးမားသည် ။ ဤဝတ္ထုသည် ဂျပန်နိုင်ငံတောင်ပိုင်း၊ သာယာလှပသော ကျူရှန်းကျွန်း တောင်ဘက်အစွန်ရှိ ဝေးလံသီခေါင်သော တံငါရွာကလေးတစ်ရွာမှ လူသား လေးငါးယောက်တို့ ၏ အသက်ရှင်ရပ်တည်ရေး၊ သေရေးနှင့် တစ်ဖန် ပြန်လည်အသက်ရှင်ရပ်တည်ရေးတို့ ကို ရေးသား ထားခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဤစာအုပ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်များက တော်တော်ကြိုက်ကြသည် ။ သို့အမျိုးအစားတွင် စာပေဆုများ လည်း တော်တော်များများ ရရှိခဲ့သည် ။ ဘာသာစကားပေါင်းများစွာဖြင့်လည်း ပြန်ဆိုခဲ့ ကြပြီးပြီ"

"မဟာဒီလှိုင်း" ဝတ္ထုကို အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများ ဖက်စပ်၍ ရုပ်ရှင်လည်း ရိုက်ခဲ့သည် ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာမကြီးက ...

"မဟာဒီလှိုင်း" ကို "စာလုံးအက္ခရာ"တည်းဟူသော ဘာသာစကားပေါင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြန်ဆိုခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း "ရုပ်ရှင်"တည်းဟူသော ဘာသာစကားဖြင့်မူ ယခင်က တစ်ခါမှ မပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသေးပါ။ စာရွက်ပေါ်မှ စာလုံးများ မဟုတ်ဘဲ ပိတ်ကားပေါ်မှ လူသားများ လှုပ်ရှားကြ၊ စကားပြောကြ၊ ရဲရဲရင့်ရင့်သေကြ၊ ပို၍ ရဲရဲရင့်ရင့်ချစ်ကြ၊ အသက်ရှင်ကြပုံကို "ရုပ်ရှင်" ဘာသာစကားဖြင့် ဖော်ပြခြင်းသည် ပင်လျှင် စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခု

ဖြစ်နေသည်။ ။

ဟူ၍ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။

"မဟာဒီလှိုင်း"ကို "ရုပ်ရှင်မရိုက်မီ နှစ်နိုင်ငံကုမ္ပဏီများမှ ရုပ်ရှင်ပညာရှင်များက ဂျပန်နိုင်ငံ တွင် ရိုက်ကွင်းရှာခဲ့ကြသည်။ ။ ဆရာမကြီး ပါးလံဘတ်ခံလည်း ဂျပန်သို့သွားခဲ့ရသည်။ ။ သို့ဖြင့် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲပြုလုပ်၍ ကမ္ဘာသို့ ထုတ်ဖော်ကြေညာသည့် အခမ်းအနားအကြောင်းကို ဆရာမကြီးက အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်ရေးသားထားပါသည်။ ။

"ဂျပန်ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌပြောကြားသည့် စကားမှာ မမေ့လောက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်သာ ရှိသေးသော်လည်း သူ့ ရုပ်ရည်က အသက်ထက်နုပျိုနေသည်။ ။ တည်ငြိမ်သော ရုပ်သွင်ရှိသည်။ ။ ဖော်ရွေသော အမူအရာ ရှိသည်။ ။

"သူက သူ့မိန့်ခွန်းကို ဂျပန်စကားဖြင့် ပြောပါသည်။ ။ တော်တော်လည်း ကြာသည်။ ။ ဂျပန်စကားကို ကျွန်မ နားမလည်ပါ။ သူကပင်ကိုအားဖြင့် စကားနည်းသူဖြစ်၍ သည် လောက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဘာစကားတွေများ ပြောနေပါလိမ့်ဟု ကျွန်မတွေးမိပါသည်။ ။ သို့သော်လည်း ဂျပန် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ပြောကြားသောစကားများကို နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ ၏ စကားပြန်က လုံးစေ့ ပတ်စေ့ ပြန်လည်ပြောပြပါသည်။ ။ ကျွန်မအလွန် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူ့စကားက အလွန် လှသော စကားဖြစ်သည်။ ။ သူက အောက်ပါအတိုင်းပြောခဲ့ပါသည်။ ။

"မဟာဒီလှိုင်း"ကို အမေရိကန်ကုမ္ပဏီနဲ့ ပူးတွဲရိုက်ကူးခွင့်ရတဲ့

အတွက် ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီ အနေနဲ့ အထူးပဲ
ဂုဏ်ယူဝမ်းသာမိပါတယ်။ အမှန်က ဒီစာအုပ်ကို
ရုပ်ရှင်ရိုက်သင့်တယ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာကတည်းကပင်
ကျွန်တော်စိတ်ကူးမိခဲ့တာပါ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တော်တော်ကျနေပါတယ်။
သမိုင်းတစ်လျှောက် ဝင့်ကြွား လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်နိုင်ငံကလည်
စစ်ရှုံးပြီး ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ အလွန်မျက်နှာငယ် နေရတဲ့ အချိန်ပါ။
အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျဆင်းနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြီး
မြှင့်တင်ရမလဲ ဆိုတာ လုံးဝစဉ်းစားလို့ မရအောင် ဖြစ်နေပါတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း တစ်နေ့မှာ "မဟာဒီလှိုင်း" ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်
မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရပြီး ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။

စာရေးဆရာဟာ ဂျပန်လူမျိုးတွေအတွက် "မျှော်လင့်ချက်" တစ်ခုကို
ပေးချင်တာကြောင့် ဒီဝတ္ထုကို ရေးတာလို့
ကျွန်တော်အလေးအနက်ခံစားမိပါတယ်။

"ဂျပန်လူမျိုးတွေဟာ ငလျင်ဘေးအန္တရာယ်၊
ရေဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းကပင်
အမြဲတမ်းအတူတကွနေထိုင်လာခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒီသဘာဝ
ဘေးအန္တရာယ်ကြီးတွေရဲ့ အဖျက်အဆီးဒဏ်ကိုလည်း
ကြေကွဲစရာကောင်းလောက်အောင် မကြာခဏခံစားခဲ့ကြရပါတယ်။

"အဲဒီတော့ ဂျပန်လူမျိုးတွေအနေနဲ့ ဒီဘေးအန္တရာယ်တွေက
လွတ်မြောက်ပြီး အသက်ရှင် ရပ်တည်နေနိုင်ဖို့ ဆိုတာ အားသစ်
အင်သစ်တွေနဲ့ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ကြဖို့ ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဆုံးရှုံးတာ တောင်

မှ စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ အရှုံးထဲက အမြတ်ထွက်အောင် ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ကြဖို့ လိုပါတယ်။

"ဒီသဘောတရား၊ ဒီယုံကြည်ချက်ကို စာရေးဆရာက "မဟာဒီလှိုင်း"က တဆင့် ဂျပန်လူမျိုး တွေကို ပေးထားတာဖြစ်ပါတယ်။"

"ဒါကြောင့် သိပ်ပြီးစွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့တဲ့ ဒီဝတ္ထုကို အမေရိကန်ကုမ္ပဏီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီတို့ ပူးပေါင်းပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးတာ မှာ ကုမ္ပဏီကိုယ်စား တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပါဝင်ခွင့်ရတာ ဟာဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကြီး တစ်ရပ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ဒါကြောင့် "မဟာဒီလှိုင်း" ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက အမေရိကန်ကုမ္ပဏီနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ့်အကြောင်း ကျွန်တော် ဒီနေရာက တရားဝင် ကြေညာလိုက်ပါတယ်။"

ကျန်မသည် အသက်ရှင်နေမှုကို ချစ်သလို သူ့မိန့်ခွန်းကိုလည်း ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် နားထောင်ခဲ့ ပါသည် ။ သံသယစိတ်တွေအပြည့်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ရေးသားခဲ့သော သူ့စာအုပ်သည် သူကိုယ်တိုင် သတိပြုမိသည် ထက်ပို၍ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် လူသားများ ၏ နှလုံးသားထဲသို့ စီးဝင်ရောက်ရှိသွားနိုင်ခြင်းမှာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ အမြင့်ဆုံးရရှိသော ဆုလာဒ်ကြီးတစ်ခု ပင် ဖြစ်ပါသည် ။

"တစ်နည်းအားဖြင့် စာရေးသူအနေဖြင့် လုံးဝမမျှော်လင့်သော အပိုဆုကြီးဟူ၍ လည်း ဆိုနိုင် ပါသည် ။

ဤဇာတ်လမ်းတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ရဲတိုက်ရှင် အဘိုးအိုအဖြစ် ကမ္ဘာကျော် ဂျပန်ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဆက်ဆုအေ ဟာယာကာဝါက ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ။

"မဟာဒီလှိုင်း" သည် ဝတ္ထုအနေဖြင့် နာမည်ကြီးသလို ရုပ်ရှင်အနေဖြင့်လည်း သူ့ခေတ်က အလွန်လူကြိုက်များ ခဲ့သည်။ ။ မူရင်းဝတ္ထုတွင် အဓိက ဇာတ်ဆောင်လူငယ်နှစ်ဦးတို့ ၏ နာမည်များမှာ "ကီနို" နှင့် "ဂျီယ"ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရှင်တွင် "တိုရု"နှင့် "ယူကီအို"ဟူ၍ ပြောင်းလဲထားပါသည်။ ။

(၃)

ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ဤဝတ္ထုသည် စာရေးဆရာမကြီး ပါးလံဘတ်ခ်ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများ အနက် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ။ ဤဝတ္ထုကို ၁၉၄၇ခုနှစ်က ထုတ်ဝေ ခဲ့သည်။ ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဂျပန်နိုင်ငံကို ကမ္ဘာတွင် ပထမဆုံး အနုမြူဗုံးကြီး နှစ်လုံး ကြေချ ခံရပြီးနောက် နှစ်နှစ်ကျော်ကာလဖြစ်သည်။ ။

အနုမြူဗုံးဒဏ်ကြောင့် ဂျပန်နိုင်ငံ လူလုံးမလှအောင် အဖက်ဖက်က ပျက်ဆီးခဲ့ရသည့် အတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ချစ်မြတ်နိုးသောလူသားတိုင်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားခဲ့ကြ ရသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဂျပန်နိုင်ငံ ပြာပုံဘဝမှ "ရှင်ပြန်ထမြောက်နိုင်ရေးအတွက် စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ သတ္တိ ရှိရှိဖြင့် ဆက်လက်ကြိုးစားစေလိုသော စေတနာရည်စူးချက်ကို အရင်းခံကာ

စာရေးဆရာမကြီး ပါးလံဘတ်ခ် က ဤ "မဟာဒီလှိုင်း" ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဝတ္ထုထဲတွင် တံငါရွာသူ ရွာသားများ သည် မဟာဒီလှိုင်းဒဏ်ကြောင့် လက်ဖဝါးခြေဖဝါးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကြားမှ ပြန်လည်တိုးတက်အောင် ကြိုးစားတည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ။ လက်တွေ့ဘဝ တွင် လည်း ဂျပန်လူမျိုးတို့ သည် စစ်ဒဏ်ကြောင့် ပြာပုံဘဝရောက်ခဲ့သည့် ကြားမှ စီးပွားရေးတွင် ကမ္ဘာ့ထိပ်ဆုံးနိုင်ငံဘဝသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ။

အဆိုပါဖြစ်ရပ်နှစ်ခုကို ထပ်တူပြုကာ ဆရာမကြီးက ထင်ဟင် တင်စားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ကြီးကျယ်နက်နဲသော အကြောင်းအရာကို ရိုးရိုးကလေး ဇာတ်လမ်းဆင်ထားပုံမှာ ပညာသား အလွန် ပါသည်။ ။ လှလည်း အလွန်လှသည်။ ။

"မူရင်းအမှာ " တွင် ပြောထားသည့် အတိုင်း စာဖတ်သူသည် ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပြီးသောအခါ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် ဂျပန်လူမျိုးများအား ခင်မင်လာမည်မှာ သေချာပါသည်။ ။

မောင်ပေါ်ထွန်း
၁၉၉၂ ဩဂုတ် ၂၇